

PRESENEČENJA VEDNO ČAKAJO V ZASEDI

Šestnajst reprezentanc, izredno močna skupina D, tretjič v lovu za prvo zmago na EP tudi Slovenija, od 16 – ih reprezentanc kar sedem selekcij vodijo italijanski trenerji.

Tako bi lahko pričeli kratek uvod pred pričetkom letošnjega 26. evropskega prvenstva v odbojki za moške, ki bo tokrat v Turčiji, natančneje v Carigradu in Izmirju. Presenečenja pa predvsem zato, ker se je v zadnjih letih nivo vsaj moške odbojke dvignil tudi v nekaterih drugih državah, katerih še pred desetletjem ni bilo na odbojarskem zemljevidu stare celine. Da ta trditev le ni iz trte izvita, pa priča dejstvo, da so na zadnjem EP – ju v Rusiji na veliko presenečenje vseh poznavalcev odbojke zmagali »Torerosi« - odbojkarji Španije z italijanskim strokovnjakom na trenerski klopi Andreo Anastasijem, druga je bila favorizirana Rusija, na tretjo stopničko pa so se povzpeli odbojkarji Srbije. V dosedanjih 25 – ih evropskih prvenstvih je največ uspeha imela reprezentanca Rusije, ki je pod imenom Sovjetska Zveza slavila kar 11 – ih EP – jih od leta 1950 v Sofiji, ko je prvič zmagala. Po Budimpešti leta 1963 so izvrstni odbojkarji takratne SZ postavili tudi svojevrsten rekord, saj so na najvišji stopnički stali kar 9 – krat zapored vse do leta 1989, ko jih je s »prestola« izpodrinila reprezentanca Italije, ki je za tem na EP – jih slavila še petkrat. Nekdanja Češkoslovaška je zlato medaljo osvojila trikrat, a vse do leta 1958, ko je bilo EP v Pragi in so domačini tudi zadnjič stali na najvišji stopnički. Po enkrat so evropski prvaki postali Romuni, reprezentanca Jugoslavije (leta 2001 v Ostravi), Združenje ruskih republik leta 1991 v Berlinu, nizozemski »tulipani« pa so zlato osvojili leta 1997. Seveda je ob tem potrebno poudariti, da se je sam način igre čez mrežo v zadnjem desetletju močno spremenil, pa če tu omenimo samo dve morda najbolj vplivni spremembi sta to uvedba prostega igralca libera in nov način točkovanja (RPS), tako imenovani relay point system, ki je drastično spremenil sam pristop do igre, načina treniranja, razmišljanja in še bi lahko našteval.

In kakšna so predvidevanja in ugotovitve strokovnjakov pred pričetkom letošnjega EP v Turčiji? Predvsem po zaslugi zadnjega EP leta 2007 v Moskvi je v izjavah večina poznavalcev ali če hočemo stroke močno zadržana glede končnih napovedi, saj so, kot sem že na začetku zapisal, možna tudi velika presenečenja, pa čeprav je verjetnost, da do teh pride majhna, a možnost obstaja. Ne gre pozabiti, da je na tem EP nekaj reprezentanc izredno močnih in do se nekatere zaradi EP slabše igrale, npr. v Svetovni ligi ali v kvalifikacijah za SP leta 2010 v Italiji (beri Slovenija), to pa z velikim ciljem, da bi se v Turčiji odrezali kar najbolje. Ali je temu res tako, bomo priča kar kmalu, saj se prvenstvo prične že 3. septembra. Ali so bili to samo izgovori v danem trenutku »težav«, pa bo seveda pokazal čas in tudi ta se z vso naglico približuje. Pri analizi posameznih skupin (iz vsake posamezne skupine v naslednjo fazo napredujejo tri reprezentance), v katerih so po štiri reprezentance, tudi slabšim poznavalcem odbojke pade v oči skupina D, ki je po mnenju strokovnjakov najmočnejša in v kateri so poleg Bolgarije, Srbije, Češke tudi »Azzurri« z dvema slovenskima odbojkarjema Matejem Černicem in Lorisom Manio, tako da je ta skupina D resnično nekaj posebnega.

Za Bolgarijo, vsaj tako zatrjuje večina odbojarskih strokovnjakov, gre za eno najperspektivnejših mladih reprezentanc, katero vodi starosta italijanskih trenerjev prof. Silvano Prandi. Morda samo dve imeni iz udarne šesterke – Matey Kazinyski (Trenino) in Vladimir Nikolov (Cuneo) povesta veliko o vrednosti Bolgarov. Srbija, morda nam najbolj poznana reprezentanca z leaderjem na čelu in enim najboljših organizatorjev igre na svetu kapetanom

Nikolo Grbićem, ob njem je še eden »naj« svetovnega kova korektor Ivan Miljković in ob še drugih izjemnih odbojkarjih, spada Srbija med favorite prvenstva, vsaj za stopničke zatrjujejo mnogi. Italija, ki po zamenjavi »fenomenov« zlate generacije iz 90 – ih let nikakor ne uspe ponovno povzpeti na sam vrh stare celine bo pod vodstvom trenerja Andrea Anastasija poizkušala presenetiti že v skupini D, saj so Černic, Vermiglio, Gavotto, Cisola, Mania, Savani, Birarelli, Sala in ostali vsekakor sposobni pripraviti presenečenje.

Tudi skupina A spada po kvaliteti nastopajočih reprezentanc takoj za skupino D. Pri nekoliko oslabljenih Poljaki so namreč odsotni nosilci igre in to imena, kot so Winiarski, Swiderski, pa še kdo bi se dobil. Tudi zamenjava Raula Lozana na trenerski klopi bo seveda prinesla nekatere spremembe, saj ima Argentinec Castellani svoje poglede na igro, katero bodo Piotr Gruszka & co prikazali v Turčiji. Tudi trener Francozov Philippe Blein ni brez težav. Po odhodu nosilca igre Frantza Granvorka in poškodbi prvega organizatorja igre Pujola, se Francozom v Izmirju ne piše najbolje. Kar seveda velja tudi za Nemce, pri katerih je ekipa v glavnem ostala ista, do zamenjave je prišlo le na trenerski klopi – »legendo« Moculescuja je zamenjal Raul Lozano, ki je prej je treniral Poljake. Seveda pa so tri reprezentance – Francija, Nemčija in domačin Turčija garancija za dobre in zanimive odbojgarske predstave.

V skupini B je vsaj po prepričanju večine strokovnjakov prvi favorit reprezentanca Rusije, ki še ni pozabila finalnega poraza pred domačimi gledalci pred dvema letoma v Moskvi. Ob njej sta nevarni tudi Finska, ki pod vodstvom italijanskega »stratega« Maura Berruta igra iz sezone v sezono bolje, pa tudi Nizozemska, ki se hoče v najkrajšem možnem času ponovno vrniti med »naj« reprezentance na svetu. Če ne prej, pravi njihov selektor Peter Blange do OI v Londonu leta 2012. V tej skupini je tudi Estonija, ki pa nima velikih možnosti, da pripravi presenečenje.

Seveda je za nas Slovence najbolj zanimiva skupina C, v kateri bo tretjič na EP zaigrala tudi naša izbrana vrsta, ki si tokrat želi nekaj več, saj do sedaj naši fantje še niso osvojili zmage. Če drži pregovor, da gre v tretje rado, potem iz tega »testa« mora nekaj nastati. Resnično smo imeli Slovenci srečno roko pri žrebu, saj so ob zmagovalcih Špancih v skupini še nekoliko slabši Grki in morda veliko bolj nevarni odbojkarji Slovaške, ki so v zadnjih sezonah tudi po zaslugi italijanskega strokovnjaka Emanuela Zanninija močno napredovali. Kaj reči o »četi« selektorja Gregorja Hribarja? Dejstvo, da osebno nisem bil zraven, torej v živo reprezentance nisem videl, je težko dajati korektne ocene. To pomeni, da bo moja ugotovitev »zaključek« glede reprezentance in njihovih možnosti zgolj na podlagi prebranega ali videnega v medijih in seveda kakšen novičke, ki sem jo dobil iz ust nekaterih reprezentantov. Da je bilo časa in pogojev za uspešne priprave dovolj, v to ne gre dvomiti, saj je reprezentanca vsaj po mojem vedenju imela odlične pogoje za delo, treninge in še kaj, poleg tega pa so bile (ali pa bi lahko bile) Mediteranske igre v Italiji in tudi kasnejše kvalifikacije za nastop na SP – ju leta 2010 v Italiji prave tekme za glavni cilj sezone EP v Turčiji. Če smo jih dobro in predvsem koristno izkoristili, pa bo seveda pokazal čas. Da imamo v tem času, pa tudi že pred tem, nekaj sezon resnično odlično reprezentanco ne gre dvomiti, kar potrjujejo tudi vrhunski strokovnjaki, ki že kar nekaj časa spremljajo igre naših fantov. Torej tudi iz tega vidika smo kar na dobri poti, da iz te »moke« nekaj bo. Ob vsem povedanem ima naš strokovni »team« s selektorjem Hribarjem na čelu enkratno priložnost, da ob pravih izbirah, pravih postavitvah in iz pravih »doz« mladosti in izkušenosti in ob vse više zastavljenih ciljih v Turčiji, doseže resnično dober, če ne prav dober rezultat. Seveda do tu vse dobro in prav, a ne morem pa mimo nekaterih kritičnih opažanj, kot so preveliko število poškodb. Povsem normalno je, da do poškodb prihaja, a ko se število le teh previsi čez določen %, se je potrebno vprašati, zakaj je temu tako. Seveda je potrebno strogo ločevati med tistimi standardnimi odbojgarskimi poškodbami, npr. gleženj, od tistih, ki so morda povezane z načinom dela treniranja, fitnesa, itd. Pod točko 2 pa bi postavil tako imenovane izgovore, te se v primeru slovenske odbojgarske reprezentance nanašajo na nastop na kvalifikacijskem turnirju na Poljskem, kamor smo odšli z visokimi ambicijami, vrnili pa smo se s polno »vrečo« najrazličnejših izgovorov, češ, da bo v Turčiji pač bolje. Zavedati se moramo, da imamo močno reprezentanco in da morajo biti naši cilji vedno temu primerno

visoko postavljeni, torej zmagi. Tretje, kar me vsaj kot trenerja »bode« v oči, je to, da se v sklopu enega niza ene tekme vse preveč menja in postavlja igralce na različna igralna mesta (naj ne bo izgovor Piacenza), kar lahko v več primerih predstavlja negotovost tako za posameznika kot tudi za celotno ekipo in seveda še kako lahko vpliva na končni izid tekem oziroma uspeh reprezentance. Naj za primer ponazorim reprezentanco Italije, kjer je že od pričetka Svetovne lige (junij 2009) znano, da sta po »poklicu« korektorja Lasko in Gavotto, da se na enem mestu pri sprejemu in napadu Černic in Savani, na drugem pa Cisola in Martino, Parodi pa če, itd. Po pogovorih z igralci le - ti zatrjujejo, da so veliko bolj sigurni, bolje igrajo, tudi psihološko so bolj stabilni in prepričani v svoje sposobnosti, če vedo veliko prej kaj igrajo oziroma, kaj jih na tekmah čaka.

Seveda se ob teh treh točkah ne bi spuščal v podrobnejšo analizo, kajti kot rečeno reprezentance nisem spremljal od blizu, bo pa seveda čas takoj po zaključku EP – ja v Turčiji, da analiziramo dosežene rezultate, ki so seveda sad priprav, dela in še česa. Vsi v Slovenji, katerim je vseč igra čez mrežo, pa tudi ostali ljubitelji športa, si želimo da bi naši končno prebili led in dosegli prvo zmago. Po mojem trdnem prepričanju je reprezentanca v tem trenutku sposobna doseči veliko več, le fantje morajo biti prepričani v svoje sposobnosti, a še pred njimi mora v te »višje« cilje izvrstne reprezentance verjeti njihov strokovni team.